

армии, лежащи на бойното поле, които, може би, бѣхж нанесли ранитѣ си единъ другиму, сега седѣхж и спокойно се разговаряхж, като нѣкои отдавнашни приятели:

— „Ахъ, отъ Бога да найде нашия Кралъ Миланъ, гдѣто ни накара да се биемъ съ васъ; намъ изпърво ни казвахж, че ще се биемъ съ турцитѣ, а послѣ ни поведохж противъ васъ.“

— „И ний мислѣхме и очакваме вашата помощъ срѣщу турцитѣ, които се готвили отново да взематъ България. Но когато вий съ таквось коварство ни нападнахте, ний бидохме много разсърдени и ускърбени и Богъ помогна на нашия храбъръ Князь Александръ да ни поведе и да ви побѣдимъ“.

— „Така е; Богъ помага на правитѣ, а виновнитѣ наказва“.

— „Ний трѣбва да се сдружимъ и да биемъ турцитѣ, които сж ни мѣчили толкозъ, които и днесъ мѣчатъ нашитѣ братя въ Македония.

— „Ехъ . . . така е то, . . . но нашия Кралъ на когото швабитѣ сж влѣзли подъ кожата, немисли тѣй. Той завижда че вий ставате по-силни . . .“

Между това, пристигна на заетата позиция съ нѣколко конника командира на собственния на Негово Височество конвой — Баронъ Корвинъ, а ескадрона му стоеше отъ дирѣ. Поразгледа наоколо, погледа на отстъпващитѣ сърби, видѣ и батареята на шосето Пиротъ-Нишъ, която още не бѣ се дигнала и се върна, безъ да извърши нѣщо било по отстъпващитѣ, било противъ батареята. Впрочемъ, благодарение на 5-а рота, командувана отъ поручикъ Маркова, последната скоро се сие и въ карьеръ, който бѣ излишенъ,